

TÄSSÄ TULEE... VANTAAN TOP10

Mikä onkaan tuttu möngertäjä pihamaalla, tai metsäpolulla? Millainen ötökkä todennäköisimmin tulee vastaan, jos alat tutkia pensaikkoja tarkemmin? Tässä tulee Vantaan ympäristökeskuksen lähiluontooppaiden määrittämät Vantaan TOP 10 ötökät! Ota nämä lajit haltuun ja tiedät sitten moikata ötökkää, kun se tulee vastaan Vantaan upeassa lähiluonnossa. Ötökät ovat aakkosjärjestyksessä.

Tekijä: Tuomas Lilleberg, 2020
#ötökkävuosi #vantaanlähiluonto

Juoksujalkaiset (Luokka Chilopoda)

Juoksujalkaiset kuuluvat tuhatjalkaisten alajaksoon, joita elää Suomessa 63 lajia. Tuhatjalkaiset ovat lähes 400 miljoonaa vuotta vanha eliöryhmä. Tuhatjalkaisten ruumis koostuu monesta jaokkeesta, joiden yhteydessä on kaksi jalkaa. Jaokkeiden määrä lisääntyy nahanluonnin yhteydessä. Siten jalkoja kertyy suuri määrä. Juoksujalkaiset ovat huippupetoja, jotka saalistavat hyönteisiä ja hämähäkkejä. Niillä on myrkkyleuat, joiden hermomyrky lamauttaa saaliinsa sekunneissa. Maailmalla elää suuria juoksujalkaisia, joista jotkut voivat saalistaa jopa hiiriä ja lepakoita. Lähes kaikki lajit ovat hyvin piileskeleviä ja hakeutuvat kivien ja lahoavien kantojen suojaan. Juoksujalkaiset ovat hyödyllisiä puutarhassa, sillä yleispetoina ne tasapainottavat hyönteisten kantojen kokoja. Suomessa juoksujalkaisia elää 21 lajia.

Ruskojuoksiainen, ent. kivijuoksiainen (*Lithobius forficatus*) (Kuva: Ilona Loser)

Tuntomerkit: Pähkinänruskea ruumis, jalat vaaleanruskeat. Aikuisella jalkapareja on 15, yksi pari joka jaokkeessa. Melko pitkät tuntosarvet. Pituus 18-30 mm.

Elinympäristö ja elämäntavat: Saalistaa muita pikkuotuksia lehtikarikkeessa, vihannesmaan katteiden alla ja kivien sekä laattojen alla. Liikkuu öisin. Vahvaleukaisena pystyy nappaamaan isonkin saaliin. Sään kylmetessä hautautuvat syvemmälle karikkeeseen.

Milloin voi havaita: Ympäri vuoden.

Lähteet:

- Luoto, L., 2016, ruskojuoksiainen: <http://www.otokkatieto.fi/species?id=350> (3.6.2020)
- Ström, K., Minnan kääpäkävelyn valmentajat vinkkaavat: Näin löydät elämää metsästä. Julkaistu 30.09.18. Internet <https://yle.fi/aihe/artikkeli/2018/09/30/minnan-kaapakavelyn-valmentajat-vinkaavat-nain-loydat-elamaa-metsasta> (3.6.2020)
- Vahtera, V., tietokortti *ruskojuoksiainen*, internet <https://laji.fi/taxon/MX.70207> (3.6.2020)

Kekomuurahaiset (Alasuku *Formica*)

Kekomuurahaiset kuuluvat muurahaisten heimoon (Formicidae). Eri muurahaislajeja elää Suomessa 59. Muurahaiset ovat kehittyneet ampiaisen kaltaisista hyönteisistä yli sata miljoonaa vuotta sitten. Ne ovat aitososiaalisia ja elävät yhdyskunnissa, joissa niillä määräytyy syntymästä tietty rooli, kuten työläinen tai kuningatar. Roolit ovat täysin riippuvaisia toisistaan, kuten ihmiskehon elimet, ja tästä syystä muurahais-yhdyskuntaa voidaan kutsua "superorganismiksi". Kekomuurahaiset elävät keoissa ja talvehtivat maan alle rakennetuissa onkaloissa. Suomessa niitä elää kuusi lajia. Muurahaiset ovat kaikkiruokaisia ja tasapainottavat eri hyönteisten kantojen kokoja. Puutarhassa elävät muurahaiset ovat harvoin kasveille haitallisia, mutta rakenteissa elävät voivat aiheuttaa tuhoja.

Punakekomuurahainen (*Formica rufa*) ja muurahaiskeko

Tuntomerkit: Tumma takaruumis. Ruskeanpunainen keskiruumis ja etuselkä, jossa tumma laikku. Punertava pää, jossa vaihtelevan kokoinen tumma laikku. Muutama hyvin samannäköinen laji. Työläisen koko 4,5-9 mm.

Elinympäristö ja elämäntavat: Rakentaa kekomaisen pesän, joka ulottuu melko syvälle maan sisään. Ravintoa ovat kirvojen mesikaste, hyönteiset, niveljalkaiset ja madot. Lähtee parittelulennolle kesän alussa.

Milloin voi havaita: Kiipeävät pesän päälle heti, kun kevätaurinko lämmittää. Liikkeellä myöhään syksyyn.

Lähteet:

- Donahue, M.Z. 2016, internet <https://www.smithsonianmag.com/science-nature/tiny-saber-toothed-terrors-among-worlds-oldest-ants-180958266/> (26.5.2020)
- Luoto, L., 2016, Muurahaiset, internet <http://www.otokatiето.fi/cat?id=26> (19.5.2020)
- Paukkunen, J., tietokortti *punakekomuurahainen*, internet <https://laji.fi/taxon/MX.204326> (19.5.2020)

Kimalaiset (suku *Bombus*)

Kimalaiset ovat tuttuja pörröisiä ja värikkäitä mesipistiäisiä, joita esiintyy Suomessa 37 lajia. Ne ovat enimmäkseen yhteiskuntia muodostavia, mutta osa niistä on yksin eläviä loiskimalaisia. Yhteiskunnissa kimalaiset ovat kolmessa kastissa: kuningatar, työläinen ja koiras. Kuningattaren tehtävä alkaa jo keväällä, jolloin se talvehtimisen jälkeen kerää medestä sokerivarastoa perustaakseen pesän ja muniakseen työläisiä, joiden tehtävä on kerätä mettä ja siitepölyä pesään toukkien ruuaksi kesän ajan. Koiraiden tehtävä on paritella kuningattaren kanssa. Keväällä elänyt kuningatar kuolee kesällä ja loppukesästä syntyy uusi kuningatar. Loiskimalaiskuningattaret tunkeutuvat pesään yrittäen syrjäyttää alkuperäisen kuningattaren ja munien omia muniaan tilalle, joita sitten työläiset hoivaavat aikuisiksi. Kimalaiset, kuten mehiläiset ja ampiaisetkin, kuuluvat myrkkypistiäisten osalahkoon ja niiltä löytyy myrkkypistin, jonka takia saalistajat välttävät niitä. Ne ovat tärkeitä ja tehokkaita luonnonkasvien sekä ihmisten ravintokasvien pölyttäjiä. Jotkin hyönteiset, kuten kukkakärpäset, matkivat myrkkypistiäisten kirkkaita varoitusvärejä välttääkseen saalistusta. Tätä ilmiötä kutsutaan mimikryksi.

Mantukimalainen

(*Bombus lucorum*)
Flowerpecker)

Pensasampiainen

(*Dolichovespula media*)

Tarhamehiläinen

(*Apis mellifera*) (kuvat: Heikki Luoto /

Mantukimalainen

Tuntomerkit: Mustaturkkinen kimalainen. Hyvä tuntomerkki on sitruunankeltainen kauluri, joka ulottuu siipien tyveen asti. Takaruumiin keskellä on keltainen raita. Mustan takaruumiin kärki on vaalea. On hieman pienempi kuin hyvin samannäköinen kontukimalainen. Kuningatar 18-21 mm.

Elinympäristö ja elämäntavat: Viihtyy maaseutuympäristössä ja luonnontilaisissa puutarhoissa. Vieraillee ahkerasti puutarhoissa. Lyhyt imukärsä, joten suosii kukkia, joissa mesi on helposti saatavilla. Yksi yleisimmistä kimalaislajeistamme.

Milloin voi havaita: Lentoaika touko-lokakuu.

Lähteet:

- Paukkunen, J., tietokortti *myrkkypistiäiset*, internet <https://laji.fi/taxon/MX.53660> (10.6.2020)
- Luoto, L., 2016, Kimalaiset, internet <http://www.otokkatieto.fi/cat?id=30> (10.6.2020)
- Luoto, L., 2016, Mantukimalainen, internet <http://www.otokkatieto.fi/species?id=319> (10.6.2020)

Lehtokotilo (*Arianta arbustorum*)

Lehtokotilot kuuluvat kotiloihin, joista tunnetaan jopa 40 000 lajia, Suomessa 139. Nilviäisille tyypillisesti niiden ruumiit ovat pehmeitä, mutta kotiloilla pehmeyttä suojaava kierremaisen kalkkikuori. Kotilolta löytyy kaksi paria tuntosarvia, joista ylempät ovat isommat ja niiden päässä sijaitsevat sen silmät. Niitä myös tarkoitamme puhuessamme kotilon sarvien näyttämistä. Kotiloilla on raastinrautaa muistuttava kieli, jolla se raastaa kasviainesta suuhunsa. Ne mutustavat puutarhan kasveja mielellään suuhunsa. Tästä syystä ne ovat myös haitallisia. Kotiloihin kuuluvat lisäksi etanat, joista Vantaalla yleisiä ovat mm. ukkoetana (*Limax cinereoniger*) sekä tulokaslajina 1990-luvulla saapunut haitallinen espanjansiruetana (*Arion vulgaris*).

Lehtokotilo

(Kuva: <https://www.flickr.com/photos/30703260@N08/3758682382/>)

Kuoren alapuolella ei aukkoa

Tuntomerkit: Täysikokoisena iso ja pallomainen kotilo, korkeus 10-22 mm, leveys 14-28 mm. Kuori on pohjaväriiltään tumman- tai punertavanruskea ja siinä on kellertäviä epäsäännöllisiä laikkuja. Kuoren väri voi vaihdella suuresti jopa saman puutarhan eri yksilöillä. Kuoressa on 5-6 melko pyöristynyttä kierrettä, kuoren kärki on kartiomainen. Kuoren alapuolella ei ole napaa, toisin kuin pensaskotilolla. Kuoren suuaukossa on selvä huuli. Aikuistuminen kestää noin kaksi vuotta.

Elinympäristö ja elämäntavat: Lehtokotilo viihtyy lehtomaisissa ympäristöissä, jossa on runsas kasvillisuus. Ne suosivat ravinteikkaita kasveja, kuten nokkoset ja monet vihannekset Kasvien korkea typpi- ja kalsiumpitoisuus edesauttavat kuoren kasvamisessa ja nopeassa lisääntymisessä.

Milloin voi havaita: Kotilot ovat liikkeellä öisin, keväästä alkusyksyyn. Kotilo talvehtii karikkeen suojassa. Kotilo munii loppukesällä karikkeen sekaan.

Lähteet:

- Cardoso, P., tietokortti *lehtokotilo*, internet <https://laji.fi/taxon/MX.52830> (11.5.2020)
- Heimala, V. & Lindqvist, L. 2011: Eläintuntemus: Kurssimoniste. *Biotieteiden laitos, Helsingin yliopisto*. 109 s.
- Koivunen, A., Malinen, P., Ormio, H., Terhivuo, J. & Valovirta, I.: *Suomen kotilot ja etanat. Opas nilviäisten maailmaan*. Helsinki: Hyönteistarvike Tibiale Oy, 2014. ISBN 978-952-67544-6-8. s. 66 sekä 300–301
- Luoto, L., 2016, lehtokotilo, internet <http://www.otokatieto.fi/species?id=145> (11.5.2020)

Leppäpirkko / leppäkerttu (*Coccinella septempunctata*)

Leppäpirkot eli tuttavallisemmin leppäkertut ovat kirkkaanvärisiä ja melko hidasliikkeisiä 1-10mm kokoisia kovakuoriaisia. Niiden peitinsiipiä koristavat pilkut joiden määrä vaihtelee lajikohtaisesti. Siksi on nimetty mm. Kaksi- ja seitsenpistepirkkoja. Useimpien leppäpirkkojen peitinsiivet ovat punaisen värisiä, josta myös sana "leppä" juontaa: Se nimittäin merkitsi verta vanhoissa itämerensuomalaisissa kielissä. Kirkas väri toimii varoituksena pedoille leppäpirkon pahanmakuisuudesta. Useimmat leppäpirkkoista ovat hyödyllisiä puutarhassa ja niitä käytetään yleisesti biologisessa torjunnassa, sillä sekä niiden toukat että aikuiset syövät kasvien tuholaisia, kuten kirvoja ja kasvipunkkeja. Leppäpirkkoja on Suomessa noin 60 lajia, jotka ovat painottuneet etelä- ja keski-Suomeen.

Seitsenpistepirkko

Seitsenpistepirkon toukka

Tuntomerkit: Punaisissa peitinsiivissä on yhteensä seitsemän mustaa täplää. Se on melko kookas (5-8 mm).

Elinympäristö ja elämäntavat: Piholla ja niityillä yleisesti tavattava laji. Talvehtii aikuisena kuoriaisena. Sen pääravintoa ovat kirvat.

Milloin voi havaita: Aikuiset ilmestyvät keväällä ja toukkia näkee keskikesällä. Syksyllä aikuiset hakeutuvat talvehtimispaikkoihin.

Lähteet:

- Luoto, L., 2016, seitsenpistepirkko, internet <http://www.otokkatieto.fi/species?id=45> (11.5.2020)
- Muona, J. & Mattila, J., tietokortti *coccinella*, internet <https://laji.fi/taxon/MX.194375> (11.5.2020)
- Relve, H., Puiden juurilla. Atena, 1997. ISBN 951-796-070-0. s. 38.
- Sandhall, Å., ja Lindroth, C.H., Kovakuoriaiset. WSOY. 1976. 94s.

Maakiitäjäiset (Heimo *Carabidae*)

Maakiitäjäiset ovat kovakuoriaisia ja kuuluvat tarkemmin ottaen petokuoriaisiin; useimmat niiden toukista ja aikuisista saalistavat toisia hyönteisiä. Niillä on pitkät ja hoikat raajat ja ne ovat melko nopealiikkeisiä ja voimakasleukaisia juoksevia petoja. Väritään ne ovat usein tummasävyisiä ja valon osuessa välkehtivät metallinhoitoisina. Lisäksi niiden peitinsiivissä on usein uurteita. Ne ovat hyödyllisiä puutarhassa, sillä ne saalistavat kasveja syöviä hyönteisiä. Suomesta tunnetaan 330 lajia.

Kuva 1: Puistokiitäjäinen (kuva: Tommi Sirviö)

Kuva 2. Maakiitäjäis-heimon laji (kuva: Iina Eskelinen)

Puistokiitäjäinen (*Carabus nemoralis*)

Tuntomerkit: Tumma, hieman metallinkiiltainen iso (20-26mm) kuoriainen, jolla on pronssinhoitoiset kuopparivit peitinsiivissä. Toukat ovat mustia ja isokokoisia.

Elinympäristö ja elämäntavat: Saalistaa öisin puutarhan pikkuotuksia ja piileskelee päivisin kivien ja karikkeen suojassa. Talvehtii aikuisena.

Milloin voi havaita: Aikuiset ovat liikkeellä toukokuusta talven tuloon ja toukkia näkee keskikesällä.

Lähteet:

- Chinery, M., Pohjois-Euroopan hyönteiset, s. 292 ja kuvataulu 47. Helsinki: Painokaari Oy, Tammi, 1988
- Luoto, L., 2016, puistokiitäjäinen, internet <http://www.otokkatieto.fi/species?id=80> (17.4.2020)
- Muona, J. & Mattila, J., tietokortti *maakiitäjäinen*, internet <https://laji.fi/taxon/MX.188520> (17.4.2020)
- Tomi Salin: Kirjallinen tiedonanto, Vantaan ympäristökeskus (20.4.2020)

Maasiira (Alalahko *Oniscidea*)

Maasiiroja tunnetaan Suomessa 25 lajia. Siirat ovat äyriäisiä, jotka elävät tyypillisesti veden alla ja hengittävät kiduksilla. Siksi siira kaihtaa kuivuutta ja etsiytyy kosteisiin ja varjosiin paikkoihin, kuten lahonneisiin kantoihin ja maan alle. Siirat liikkuvat usein öisin, kun on kosteampaa. Ne ovat hyödyllisiä puutarhassa, sillä ne syövät lahoavaa kasviainesta ja tuottavat siten multaa.

Tarhasiira eli saunamaija (*Oniscus asellus*)

Tuntomerkit: Harmahtavanmusta, jaokkeinen maaäyriäinen. Melko pitkät tuntosarvet. Kilven pinnassa on epäsäännöllisiä vaaleita täpliä. Kilven reunassa on monesti vaalea raita. Nuorten kuori on himmeämpi kuin aikuisten joiden kuori on melko kiiltävä. Koko n. 16mm.

Elinympäristö ja elämäntavat: Elelee kivien ja maassa olevien puunrunkojen alla, joissa säilyy kosteus. Puutarhajätekomposti ja maatuivat risukasat tarjoavat hyvät olosuhteet. Syö lahoavaa kasvimateriaalia. Naaras hoivaa poikasiaan jonkin aikaa, ennen kuin ne itsenäistyvät.

Milloin voi havaita: Ympäri vuoden

Lähteet:

- Leena, L., 2016, tarhasiira, internet <http://www.otokkatieto.fi/species?id=349> (13.5.2020)
- Olsen, L.: Murkkuja ja mehiläisiä. WSOY, Italia, 1997, s. 143
- Väinölä, R., tietokortti *tarhasiira*, internet <https://laji.fi/taxon/MX.214411> (12.5.2020)

Metsäsittiäinen (*Anoplotrupes stercorosus*)

Metsäsittiäiset ovat kovakuoriaisia, ja niiden lähisukulaisia ovat kuuluisat lantapalloja liikuttavat pillerinpyörittäjät, joita elää mm. Egyptissä. Siksi sittiäisistä kuulee käytettävän nimityksiä kuten sittiisontiainen. Sittiäisiin kuuluu lukuisia lajeja, jotka syövät monipuolisesti lahoavaa ainesta, kuten lehtiä tai lantaa. Jotkut lajit voivat syödä myös raatoja. Ne ovat hyödyllisiä puutarhassa, sillä ne tuottavat syödessään multaa. Suomesta tunnetaan kolme lajia: kaarilantiainen, metsälantiainen ja metsäsittiäinen.

Metsäsittiäinen

Tuntomerkit: Kiiltävän sinimusta kuoriainen, jonka vatsapuoli on yleensä melkein sininen tai violetti. Peitinsiivet ovat melko sileät mataline uurteineen. Koko 13-20 mm. Suuret metsäsittiäiset muistuttavat sontiaista, jonka peitinsiivet ovat uurteisemmat ja tummemmat.

Elinympäristö ja elämäntavat: Metsäsittiäisen tapaa useimmiten polulta, jossa se etenee verkkaisesti etsien metsäneläinten lantaa, raatoja tai lahoavaa kasviainesta. Myös sienet kelpaavat. Sittiäinen kaivaa maahan kolon, johon se varastoi löytämänsä ravinnon. Niiden elinympäristö painottuu etelä- ja keski-Suomeen.

Milloin voi havaita: Metsäsittiäisiä näkee huhtikuusta marraskuuhun. Se talvehtii aikuisena ja toukat kuoriutuvat heinä-lokakuussa.

Lähteet:

- Jessop, L., 1986, Coleoptera: Scarabaeoidea. Dung beetles and chafers
- Luoto, L., 2016, metsäsittiäinen, internet <http://www.otokkatieto.fi/species?id=98> (4.5.2020)
- Muona, J. & Mattila, J., tietokortti *metsäsittiäinen*, internet <https://laji.fi/taxon/MX.192205> (4.5.2020)

Niittysusihämähäkki (*Pardosa amentata*)

Niittysusihämähäkki kuuluu hämähäkkien lahkoon, joita on Suomessa 645 lajia. Hämähäkit eivät ole hyönteisiä vaan kuuluvat hämähäkkieläimiin, joihin kuuluvat mm. puutiaiset ja lukit. Niiden ruumis on kaksiosainen ja niillä on kahdeksan jalkaa ja usein myös silmiä saman verran. Silmien tarkoitus on lähinnä aistia valoa, poikkeuksena hyppyhämähäkit, joilla on parempi näkö kuin millään muulla niveljalkaisella. Hämähäkkien edessä on leukakoukut ja niiden välissä myrkkyleuat. Hämähäkit ovat petoja, jotka ensin lamauttavat saaliinsa myrkyllä, joka sulattaa saaliin pehmeät osat, jotka sitten imetään ravinnoksi. Hämähäkit kutovat verkkoja, vaanivat tai juoksevat saaliinsa kiinni. Ne ovat hyödyllisiä muiden ötököiden petoja. Yksikään Suomen luonnossa elävä hämähäkki ei ole ihmiselle myrkyllinen, uhattuna niiden purema voi tosin tehdä kipeää.

Kuva 1. Niittysusihämähäkki

(kuva 1.: [https://commons.wikimedia.org/wiki/File:LSG_Vorholzer_Bergland_-_Dunkle_Wolfspinne_\(Pardosa_amentata\)_1.jpg](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:LSG_Vorholzer_Bergland_-_Dunkle_Wolfspinne_(Pardosa_amentata)_1.jpg))

(kuva 2.: Heikki Luoto / Flowerpecker)

Kuva 2. Rauniolukki (*Leiobunum tisciae*)

Tuntomerkit: Ruskeahko, n. 5-8mm kokoinen, hoikka- ja pitkäraajainen juoksehämähäkki. Kahdeksan silmää, joista neljä edessä ja neljä pään selkäpuolella neljän muotoisena ryhmänä. Naaras on koirasta isompi.

Elinympäristö ja elämäntavat: Puutarhoissa, nurmilla, metsien reunoilla maan karikkeessa. Vaanii ja juoksee saaliinsa kiinni. Naaraat kuljettavat munaa takaruumiissaan ja poikaset pysyttelevät emossaan kiinni, kunnes ovat riittävän isoja.

Milloin voi havaita: Esiintyminen huhti-toukokuusta syyskuun loppuun.

Lähteet:

- Bradley, G., UK safari 2014. Spotted wolf spiders, internet <http://www.uksafari.com/spottedwolf.htm> (10.6.2020)
- Cardoso, P., tietokortti *hämähäkit*, internet <https://laji.fi/taxon/MX.70198> (10.6.2020)
- Heimala, V. & Lindqvist, L. 2011: Eläintuntemus: Kurssimoniste. *Biotieteiden laitos, Helsingin yliopisto*. 109 s.
- Lindqvist, L., Heimala, V. & Saaristo, L. 2009: Johdatus eläintieteeseen. *Biotieteiden laitos, Helsingin yliopisto*. 126s.
- Luoto, L., 2016, Hämähäkit, internet <http://www.otokkatieto.fi/cat?id=45> (10.6.2020)

Sitruunaperhonen (*Gonepteryx rhamni*)

Perhoset ovat tärkeitä pölyttäjiä ja myös kesän näkyvimpiä hyönteisiä. Sitruunaperhonen kuuluu päiväperhosten yläheimoon, jotka nimensä mukaisesti lentävät poutaisella säällä ja jotkut lajit vain auringossa. Päiväperhosia esiintyy Suomessa 121 lajia ja ne tunnistaa nuijamaisista tuntosarvista. Päiväperhosilla on etu- ja takasiivet, joissa ovat suomut muodostavat siipien värityksen ja kuvioinnin ja toimivat tärkeimpinä tuntomerkkeinä. Perhoset käyvät läpi täydellisen muodonmuutoksen, jossa ensimmäinen vaihe, toukka voi olla kaikkiruokainen tai valita tarkkaan ravintokasvinsa lajista riippuen. Toukan koteloiduttua siitä kehittyy aikuinen perhonen, jonka tarkoituksena on suvunjatkaaminen: Lisääntyä ja munia. Joidenkin perhosten lentoaika on lyhyt ja niillä voi olla parikin sukupolvea vuodessa, keväällä ja syksyllä. Perhoset imevät imukärsällään kukkien mettä, mutta ne voivat hyödyntää myös puiden mahlaa tai hedelmien mehua.

Sitruunaperhonen, naaras

Sitruunaperhonen, koiras (kuvat: Heikki Luoto / Flowerpecker)

Tuntomerkit: Koiras on kirkaankeltainen ja naaras vaalean vihertävänvalkoinen. Siipien alapinnoilla on hennot punertavat kuviot. Siipien kärkiväli levitettyinä 45- 53 mm.

Elinympäristö ja elämäntavat: Viihtyy avoimilla paikoilla ja metsän reunan niityillä. Tulee herkästi kukille. Munii varhain keväällä paatsaman oksiin ja toukat syövät paatsaman lehtiä. Uusi sukupolvi kuoriutuu heinäkuun lopulla. Talvehtii aikuisena.

Milloin voi havaita: Talvehtineet perhoset lähtevät liikkeelle jo ensimmäisinä lämpiminä kevätpäivinä. Uusi sukupolvi lentää heinäkuun lopulta syyskylmiin.

Lähteet:

- Jalava, H., tietokortti *päiväperhoset*, internet <https://laji.fi/taxon/MX.60720> (4.6.2020)
- Luoto, L., 2016, Päiväperhoset, internet <http://www.otokkatieto.fi/cat?id=12> (4.6.2020)
- Luoto, L., 2016, Sitruunaperhonen, internet <http://www.otokkatieto.fi/species?id=209> (4.6.2020)